

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/489/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233536
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112233536.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/245/2012-73 zo dňa 15. mája 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 14C/245/2012-73 zo dňa 15. 05. 2014 návrh zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Súd konštatoval, že navrhovateľ sa voči odporcovi domáhal zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 330 eur, ktorá mu mala vzniknúť ako následok nesprávneho úradného postupu exekučného súdu - Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 24Er/627/2011 tým, že jednak bolo vydané rozhodnutie v rozpore so zákonom, ktorým bolo zmarené uspokojenie jeho nárokov ako aj v prieťahoch.

Zo spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 24Er/627/2011 mal okresný súd zistené, že dňa 16. 02. 2011 súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s tým, že exekúcia mala byť vykonaná na základe rozsudku stáleho rozhodcovského súdu SR 09821/10. Uznesením č.k. 24Er/627/2011-11 bolo rozhodnuté o zamietnutí vydania poverenia v časti o vymoženie sumy 863,83 eur, pozostávajúcej zo sumy 620 eur, poplatku za poskytnutie úveru a 24 eur ako poplatok za upomienky a 219,83 eur ako trovy mediačného konania, v časti o vymoženie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne nad stanovený rozsah a v časti o vymoženie zákonného úroku, konanie bolo čiastočne zastavené a poverenie bolo vydané na vymoženie sumy 390 eur dňa 13. 07. 2011.

Navrhovateľ si nárok, ktorý je potrebné právne posúdiť ako nárok vyplývajúci zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci podľa ust. § 3 ods. 1 písm. d/ v spojení s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uplatnil jednak ako nárok na náhradu skutočnej škody podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a jednak ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (ust. § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení

čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť.

Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú: 1/ porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, ktoré spočíva v nesprávnom úradnom postupe (ust. § 3 ods. 1 písm. d/ v spojení s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.), 2/ vznik a existencia škody (resp. nemajetkovej ujmy) spôsobenej nesprávnym úradným postupom, 3/ príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti (nesprávnym úradným postupom) a škodou (resp. nemajetkovou ujmu), ktorá porušením povinností vznikla.

Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávny úradný postup je vymedzený v ust. § 9 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. ako porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Súd mal za to, že k navrhovateľom namietanému nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu spočívajúcemu v nevydaní rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote v exekučnom konaní nedošlo. Pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie, konštatoval, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 vyplýva, že zákon upravuje túto lehotu vo všeobecnosti pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota však výslovne v zmysle zákona neplatí ani v prípade, ak súd síce nezistí uvedené rozpory, ak ide o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, t. j. ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských komisií a zmier nimi schválený. Súd sa nestotožnil s právnym názorom navrhovateľa o nemožnosti aplikácie ust. § 44 ods. 2 v spojení s § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku na prípady, keď titulom je rozsudok rozhodcovského súdu, keďže tento nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisií. Naopak vychádzal z toho, že ust. § 44 ods. 2 v spojení s ust. 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu a zmier ním schválený. Pri tomto závere súd poukázal na obsah dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z. z., ktorým bolo s účinnosťou od 01. 06. 2011 novelizované aj ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, kde už je výslovne ako podklad na vykonanie exekúcie uvedený aj vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu: „Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa §41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojím autentickým výkladom aj Národná rada SR. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené.“ Súd v ďalšom poukázal na to, že ak by vychádzal z výkladu produkovaného navrhovateľom ust. § 41 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011, mohla by nastať situácia, že Exekučný poriadok by vôbec ako exekučný titul nepoznal vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu, alebo zmier ním schválený, a to z dôvodu, že v cit. ust. § 41 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011 sa vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu, alebo zmier ním schválený explicitne neudáva. Napokon odhliadnuc od uvedeného poukázal na nález US SR č. k. II. US 520/2012-39 zo dňa 10. 07. 2013, v ktorom Ústavný súd SR výslovne konštatoval: „Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené platilo aj pred 01.06.2010).“ Ak teda súd rozhodol podľa právnej úpravy platnej v čase podania dotknutej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na exekučnom súde dňa 17. 01. 2011 o tejto žiadosti tak, že túto uznesením zamietol, lehota 15 dní podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vo všeobecnosti na takéto rozhodnutie exekučného súdu nevzťahovala, a to bez ohľadu na to, či išlo o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011, alebo išlo o iný exekučný titul.

V ďalšom poukázal na to, že i keď exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, je v exekučnom konaní zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 11/2010 zo dňa 26. 09. 2011). Exekučný súd v rámci dotknutého

konania konštatoval výkon práv oprávneného podľa posudzovanej rozhodcovskej zmluvy za nezlučiteľný s dobrými mravmi a normami na ochranu spotrebiteľa a považoval za dôvodné aplikovať ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. V tomto kontexte súd poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, v zmysle ktorého smernicu Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný.

V danom prípade išlo o rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľskej veci, v ktorej sa vyžaduje zvýšená ochrana spotrebiteľa a súd má povinnosť preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Takéto preskúmanie je po skutkovej aj právnej stránke, práve s poukazom na charakter tejto veci ako spotrebiteľskej, nevyhnutne zložitejšie a náročnejšie, a to aj po časovej stránke. Exekučný súd v danom prípade postupoval po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v súlade so svojou povinnosťou preskúmať rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) v kontexte vyššie uvedených intencií. Za účelom prieskumu aj exekučný súd žiadal dotknutý rozhodcovský súd o predloženie dotknutého rozhodcovského spisu, resp. listín, ktoré nevyhnutne potreboval na svoj prieskum. Po tom ako mu boli tieto listiny dotknutým rozhodcovským súdom doručené, exekučný súd svoj prieskum vykonal a rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V danom prípade nebola zákonom stanovená lehota na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, resp. zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a preto neprichádza do úvahy nesprávny úradný postup exekučného súdu v podobe porušenia povinnosti exekučným súdom vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústredený, neefektívny. Postup exekučného súdu v danom prípade sa tak podľa názoru súdu nevyznačoval takými okolnosťami, ktoré by bolo možné hodnotiť ako zbytočné prietahy v konaní.

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že dotknuté konanie exekučného súdu nebolo postihnuté jeho nesprávnym úradným postupom, ako to má na mysli ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Keďže všetky podmienky vzniku zodpovednosti štátu musia byť splnené kumulatívne, vzhľadom na nesplnenie prvej základnej podmienky súd považoval za nadbytočné a nevhodné dokazovať a vyjadrovať sa k splneniu ďalších podmienok, a to k vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Vzhľadom na uvedené súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu bez ďalšieho zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p. s tým, že odporca ako úspešný účastník konania si trovy konania v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil a zo spisu mu vznik trov nevyplýva, z ktorého dôvodu odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k viacerým vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu (správne malo byť uvedené navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Navrhovateľ však riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí, a že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej navrhovateľ vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Navrhovateľ v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zřejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa navrhovateľa, ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovateľ navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrálne zrušiť. Z odôvodnenia

rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navrhovateľ uviedol, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

S poukazom na vyššie uvedené argumentácie a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní navrhovateľ namietal, že vo veci konal a rozhodol vylúčený sudca s poukazom na skutočnosť, že upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezvážil v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že objektívne nemožno tohto sudcu považovať za nestranného.

V súvislosti s navrhovateľom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Vzhľadom na oznámenie navrhovateľa v návrhu na začatie konania, súd uznesením zo dňa 15. 10. 2012 vyzval navrhovateľa, aby oznámil, či v konaní uplatňuje námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi. Navrhovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, na výzvu súdu oznámil, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č. l. 10 spisu). Z obsahu spisu zároveň vyplýva, že aj o skutočnostiach oznámených navrhovateľom v návrhu na začatie konania, pre ktoré mal byť konajúci sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený, rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 5NcC/127/2013-18 zo dňa 19. 03. 2013, ktorým vylúčil z prejednávania a rozhodovania danej veci JUDr. Petra Hrnčiara, ktorý konal v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k navrhovateľom namietanému nesprávnemu úradnému postupu súdu. Druhým výrokom predmetného uznesenia krajský súd zároveň rozhodol o nevyhlásení ostatných sudcov Okresného súdu Žilina, teda vrátane konajúceho sudcu, ktorý je zákonným sudcom v danej veci. Uznesenie krajského súdu bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 03. 04. 2013 (č. l. 21).

Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky navrhovateľa, odvolací súd uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaújato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané

okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejsť a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za spôsobenú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Aplikáčna prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa navrhovateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 15. 05. 2014 (nie je preto na mieste námietka navrhovateľa, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania), kedy bolo pojednávanie i uskutočnené (ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní č. I. 62 spisu). Právny zástupca navrhovateľa prevzal predvolanie na dané pojednávanie dňa 12. 02. 2014 (č. I. 59 p. v. spisu), na pojednávanie sa však ani navrhovateľ ani jeho právny zástupca nedostavili, pričom svoju neprítomnosť riadne a včas, vážnymi dôvodmi neospravedlnili. Navrhovateľ síce v odvolaní uvádza, že požiadal o zrušenie pojednávania z dôležitých dôvodov, táto skutočnosť však zo spisu nevyplýva. Nakoľko navrhovateľ nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane, brániacu mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.) a na pojednávanie sa bez ospravedlnenia nedostavil, boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci v jeho neprítomnosti a neprítomnosti jeho splnomocneného zástupcu. Pokiaľ teda okresný súd vec na pojednávaní dňa 15. 05. 2014 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka navrhovateľa, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčastou na pojednávaní si navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku navrhovateľa, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. Pokiaľ ide o dokazovanie, okresný súd vykonal dokazovanie navrhnuté samotným navrhovateľom, prečítaním listín z príslušného exekučného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 24Er/627/2011, ktoré preto slúžili ako dôkaz v konaní.

K tvrdeniu navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že

vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo súdu doručené až dňa 28. 05. 2014, teda po rozhodnutí v danej veci. Z uvedeného dôvodu neobstojí námietka navrhovateľa, že nemal možnosť oboznámiť sa s tvrdeniami odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uvedená skutočnosť nevyplýva. Pred rozhodnutím vo veci mal okresný súd k dispozícii len vyjadrenie odporcu k otázke žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktoré vyjadrenie v napadnutom rozhodnutí uviedol, toto vyjadrenie však bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 12. 02. 2014 (č. l. 59 p. v.). Pokiaľ odporca v odvolaní vytýkal, že okresný súd nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., odvolací súd poukazuje na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdený navrhovateľom považuje súd za nesporný. Je zrejmé, aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka navrhovateľa nie je pravdivá, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 15. 05. 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, nevyplýva navrhovateľom tvrdená skutočnosť. Okresný súd na označenom pojednávaní nerozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania lebo navrhovateľ v prejednávanej veci takýto návrh ani nepodal.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia dospel odvolací súd tiež k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné. Okresný súd prijal správny právny záver, že k nesprávnemu úradnému postupu v danom prípade nedošlo, nakoľko v exekučnom konaní lehota 15 dní na vydanie poverenia neplatila keďže exekučný titul predstavoval rozhodcovský rozsudok (§ 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku), pri ktorom má exekučný súd pri vydávaní poverenia (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2010) širšiu prieskumnú právomoc. V rozhodnom čase bolo účinné ust. § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "Exekučného poriadku") v znení zákona č. 144/2010 Z. z. účinného od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011, z ktorého ustanovenia vyplýva, že zákonom stanovená lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie neplatí v prípade, ak ide o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, t. j. ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských komisií a zmier nimi schválený. Zmyslom tejto právnej úpravy je konštituovať výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Okresný súd sa v napadnutom rozhodnutí správne vysporiadal aj s tvrdením navrhovateľa v návrhu na začatie konania, ktorý poukazoval na to, že ust. § 44 ods. 2 v spojení s ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku nemožno vykladať tak, že sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu, keďže tento nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisií. Odvolací súd, rovnako ako okresný súd, sa však s takýmto právnym názorom navrhovateľa nestotožnil a vychádzal z toho, že ust. § 44 ods. 2 v spojení s ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu. Odvolací súd v tomto smere odkazuje aj na obsah dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z. z., ktorým bolo s účinnosťou od 01. 06. 2011 novelizované aj ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, citovaný v napadnutom rozhodnutí okresného súdu. Je zrejmé, že pokiaľ by súd vychádzal z výkladu ust. § 41 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011 prezentovaného navrhovateľom, mohla by skutočne nastať situácia, že Exekučný poriadok by vôbec ako exekučný titul nepoznal vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu, alebo zmier ním schválený, nakoľko ust. § 41 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.

05. 2011 vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu alebo zmier ním schválený ako exekučný titul explicitne neuvádza.

Odhladnuc od uvedeného, v danom prípade nemožno prehliadnuť ani tú skutočnosť, že i keď poverenie na vykonanie exekúcie v danom prípade bolo vydané, nebolo vydané v rozsahu požadovanom v žiadosti o udelenie poverenia. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 13. 07. 2011 len na vymoženie časti uplatneného nároku (na vymoženie časti istiny v sume 390,- €), a to po tom čo dňa 11. 07. 2011 bola uznesením okresného súdu žiadosť o vydanie poverenia v časti zamietnutá (v časti uplatnenej istiny v sume 863,83 € a príslušenstva, ako aj trov rozhodcovského konania) a exekučné konanie bolo v tejto časti zastavené. Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku pritom vyplýva (a to vo vzťahu ku všetkým exekučným titulom), že zákon lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie upravuje vo všeobecnosti pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nález ÚS SR č. k. II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10. 07. 2013, citovaný už okresným súdom v napadnutom rozhodnutí.

Na správnosti záverov okresného súdu nič nemení ani pochybenie okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, v ktorom uviedol, že vykonal dokazovanie oboznámením pripojeného spisu sp. zn. 18Er/136/2011 a sp. zn. 6C/249/2012, keď zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, že okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie správnym exekučným spisom sp. zn. 24Er/627/2011, ktorý bol i pripojený a z ktorého, ako je to zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku, v skutočnosti i vychádzal.

Nakoľko v danom prípade nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), ako to správne konštatoval i okresný súd, nebol dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou. Námietky navrhovateľa v súvislosti s majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom preto v danom prípade ani nekorešponujú s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

V súvislosti s odvolaním navrhovateľa odvolací súd v závere uvádza, že nie všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní navrhovateľa sa dotýkajú výroku a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ v odvolaní poukazuje mimo iného na rozhodnutia a skutočnosti, ktoré v súdnej veci vôbec nenastali (napr. podanie návrhu na prerušenie konania s predložením ústavnej sťažnosti, zamietnutie návrhu na prerušenie konania, rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania či zistenie okresného súdu o nedodržaní zákonom stanovených lehôt). Odvolaciemu súdu je z vlastnej rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ podáva rovnaké odvolanie vo viacerých obdobných veciach bez toho, aby rozlišoval medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov, v dôsledku čoho nie všetky odvolania korešponujú so skutočným stavom v tej - ktorej veci.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.